

anvende sin Indflydelse til at oplyse sine Landsmænd Syd for Grænsen om, hvorledes det virkelige Forhold er. I berlinske Regeringskredse er man da ogsaa klar over dette Forhold, og man har loyalt støttet de Bestræbelser, der af det danske Gesandtskab i Berlin er blevet udfoldet for at oplyse den tyske Almenhed om, hvor ugrundet denne Frygt er, en Frygt, som jo er kommet frem gennem Artikler i forskellige Blade.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard omtalte et Spørgsmaal, som oftere har været nævnt i dette høje Ting, nemlig Spørgsmaalet om Amtsfuldmægtiges Adgang til Amtforvalterembederne. Jeg skal henvise til de Udtalelser, jeg gentagne Gange tidligere har fremsat i dette høje Ting, og særlig skal jeg henvise til de Udtalelser, som nu er fremkommet fra det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, som jo er ganske særlig sagkyndig paa dette Omraade. Jeg deler ganske den Opfattelse, som dette ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, nemlig at der kan være enkelte Amtsfuldmægtige, som er kvalificerede til at beklæde et Amtforvalterembede, men at det ingenlunde er Regelen. Jeg stiller mig saaledes til dette Spørgsmaal, at det ikke vil være muligt at fravige den tidligere Praksis, hvorefter Tjenestemænd indenfor Centraladministrationen og ganske særlig i Finansministeriet har en særlig Adgang til at komme i Betragtning ved Besættelsen af Amtforvalterembeder. Disse Tjenestemænd er i Besiddelse af et nøje Kendskab til Centraladministrationen og dens Forhold til Amtstuernes Virksomhed, og en Sagkundskab af denne Art tillægger jeg vedblivende en overordentlig stor Betydning. Det er ikke blot set ud fra Tjenestemændenes Synspunkt, jeg maa fastholde denne Opfattelse, skønt det naturligvis ogsaa er et Moment af væsentlig Betydning, at de Tjenestemænd, der kommer ind i Kontorer, hvorfra der saa godt som intet Avancement er undtagen netop til Amtforvalterembederne, har, da de søgte Ansættelse i disse Kontorer, naturligvis gjort det under Forudsætning af, at de skulde have en lignende Adgang som tidligere til disse Embeder. Men dette udelukker naturligvis ikke, at der kan være Amtsfuldmægtige, som maa anses for kvalificerede til at beklæde Amtforvalterembeder. Noget saadant har ogsaa været Tilfældet tidligere, og det vil ogsaa kunne være det i Fremtiden.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou og ligeledes det ærede Medlem Hr. Bjerring omtalte de gamle Pensionisters Forhold. Med de gamle Pensionister har jeg den største

Sympati, idet de jo i mange Henseender lever under vanskelige Forhold, og denne Sympati har jeg i høj Grad givet Udtryk i Gerningen ved at forelægge og gennemføre Loven af 22. December 1920, som indeholdt overordentlig væsentlige Forbedringer netop af de gamle Pensionisters Kaar, Forbedringer, hvis Rækkevidde bedst maales ved de Bekostninger, de har paaført Staten, idet nemlig Loven har voldt en Merudgift for Staten paa ca. 3½ Mill. Kr., altsaa et meget betydeligt Beløb. Ved denne Lov forøgedes den samlede Pensionsudgift fra ca. 9½ Mill. Kr. til ca. 13 Mill. Kr., det vil sige en Forøgelse paa næsten 37 pCt., som netop kom de gamle Pensionister til gode. I Aar skal denne Lov revideres, og Forarbejderne til dens Revision er allerede i Gang. Jeg anser det for rigtigt, at der foregaar visse Ændringer i den Lov, som blev gennemført i 1920, Ændringer, der skulde sigte mod at skabe større Stabilitet i Forholdene, men jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at det Revisionsforslag, som vil blive fremsat, vil være præget af den samme Interesse for de gamle Pensionister, som der tidligere fra Regeringens Side i saa høj Grad er givet Vidnesbyrd om, og som jeg ogsaa maa sige har fundet varm Paaskønnelse hos disse Pensionister selv.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen omtalte Ønskeligheden af en Krone-Understøttelse til de Sønderjyder, der har faaet Mark-Erstatninger for Skader foranledigede ved tyske militære Anlæg under Krigen. Det har ikke været muligt at faa en Afslutning paa disse Forhold, før efter at den dansk-tyske Traktat var blevet afsluttet, og en Følge deraf har været, at de Folk dernede, som har faaet tilkendt Mark-Erstatninger, først har kunnet faa dem udbetalt paa et Tidspunkt, da Marken i overordentlig høj Grad havde tabt sin Værdi, og derfor er de ganske naturligt blevet meget vanskeligt stillet. Dette erkendes fra Regeringens Side, og vi er ogsaa fuldt ud villige til at yde dem en saadan særlig Understøttelse, og herom er der allerede indgivet Forslag til Finansudvalget.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen omtalte Spørgsmaalet om Afgiftsfrihed for lette Vine til syge og nævnte, at en saadan Afgiftsfrihed havde der været tidligere under den ekstraordinære Vinafgiftslov, som blev gennemført af det foregaaende Ministerium. Dette er rigtigt, og saa længe denne Lov bestod, har jo ogsaa den nuværende Regering opretholdt Afgiftsfriheden; men nu har Forholdet fuldkommen